

DESIRE LINES - TAROT AND CHESS / ERGIN ÇAVUŞOĞLU

Carolina Maciel de França sprak uitgebreid via skype met Ergin, die in London verblijft.

Iedere mens, iedere kunstenaar, zei Nietzsche, beklimt de treden in de toren van zijn perfectie slechts door middel van een strijd die hij voert met zijn duende; niet met zijn engel, zoals sommigen beweren, noch met zijn muze. Dit fundamentele onderscheid moet je in het achterhoofd houden om de wortels van het kunstwerk te begrijpen.

Alle kunsten komen in aanmerking voor de duende, maar de impact is per definitie het grootst in muziek, in dans en in voorgedragen poëzie, vermits ze een le-vend lichaam nodig hebben dat hen vertolkt, omdat het vormen zijn die onophoudelijk groeien en verwelken en omdat ze vorm krijgen in het hier en nu. (Garcia Lorca, F. The Duende: Theory and Divertissement, 1930)

Ik moest mijn stoel verplaatsen, weg van het raam, om te kunnen skypen met hem. Het is november als ik dit schrijf, maar geen triest en koud weer, de zon heeft zon mijn kamer omgetoverd in een zomertafereel van 27°. Later zal blijken dat het weer niet de enige heerlijke verrassing is.

Voor me zit Ergin Cavusoglu, ook al in een heldere kamer, deze keer in Londen. De voorbije dagen heeft Erin me, op mijn verzoek, heel wat tekeningen, samenvattingen, biografieën, toneelscripts en updates van zijn werk gemaild. En van bij de aanvang van ons gesprek, merk ik dat hij even gepassioneerd is over zijn

meest recente project.

Desire Lines – Tarot and Chess (première in Antwerpen in 2015) is een video waarin drie verschillende onderwerpen (poëzie, tarot en schaak) soms tegenover elkaar geplaatst worden, soms in elkaar verweven worden en die gerust mogen botsen en in wisselwerking gaan. Desire lines, olifantenpaadjes zijn “paadjes die de kortste weg zijn tussen vertrekpunt en bestemming.”

Tarot en schaak fungeren als intuïtieve en rationele tegengestelden, het esoterische tegenover de logica, links tegenover rechts- twee totaal andere spellen die door Ergin en Arnold Barkus verstrengeld worden tot theatraal (!) scenario. Eens te meer poëtisch en emotioneel, maar ook ritmisch en accuraat.

Het is dit wat de yin en yang van zijn werk uitmaakt. In een vorig project met dezelfde titel (Desire Lines – Duende, 2011), confronteert Cavusoglu archeologen met waarzeggers- weerom tegengestelden- misschien hoopte hij , precies in het midden, de duende te vinden.

Duende is een woord dat hij geregeld gebruikt om zijn kunstaspiraties te beschrijven. Het begrip wordt door Lorca omschreven als de hoogste vorm van synchroniciteit die een flamencodanser kan bereiken. Op het ogenblik dat een flamencodanser zijn duende haalt, gaat hij volledig op in de muziek en worden ze één.

Ergin kan niet verbergen dat hij probeert zijn eigen duende te bereiken. Door het dialectisch gebruik van tegenstellingen. Door zijn strijd om zijn creatieve opvattingen over kunst in harmonie te brengen met zijn theoretische. Plezier tegenover ongenoegen. Voldoening tegenover frustratie. Creëren tegenover nadenken. En toch, op het einde van de rit, het publiek de kans geven om te reageren, om hun persoonlijke interpretaties te geven. Mijn respect voor flamencodansers groeide exponentieel tijdens ons gesprek. Het leek me een levenswerk om uiteindelijk je duende te bereiken.